

forholde sig vistnok ganske ligefrem til hinanden og vokse i samme Forhold. Er dette nu Tilfældet, tror jeg, at vi under alle Omstændigheder vilde kunne gøre Regning paa det ærede Medlem. Det vilde være ganske overordentlig sjældent, at vi ikke skulde være enige. Det ærede Medlem vil i Virkeligheden altid være med, thi i alle andre Lande faa Socialdemokraterne en ganske anderledes ubehagelig Behandling end her. Ja, der er ganske vist Australien, hvor de efter Sigende have det noget bedre, men der er jo ikke Chance for, at vi skulde komme i Strid med Australien; selv om vi have nogle Differencer i Retning af Smørinteresser o. s. v., ere Chancerne for en Krig dog forholdsvis smaa. Men hvis vi altsaa skulle kæmpe i Række sammen, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds og jeg, er det af Vigtighed ogsaa for ham, at det gaar saa godt som muligt, og for at det skal kunne gaa godt, maa der Disciplin til. Det vil det ærede Medlem kunne forstaa, han som er Fører for et Parti, som vi alle beundre for dets storartede Disciplin. Jeg vil spørge de Herrer, om de nogen Sinde have set, at en Socialdemokrat nogen Sinde her har stemt anderledes end hans Meningsfæller; heller ikke har dette Parti betjent sig af Niklaus Bureau for at publicere sine smaa indbyrdes Uenigheder. Der er ikke Tvivl om, at Socialdemokratiet staar ganske anderledes . . . (Afbrudelse af Buss). Ja, Højre siger det ærede Medlem for Ribe, men det ærede Medlem kan maaste ogsaa huske noget om Lustepeter og Rumlepotter. De Herrer have saamaend ikke noget at lade os høre. — Altsaa, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds maa vistnok kunne forstaa, at Disciplin er nødvendig i en Kamp lige saa vel som i et Parti, og derfor tillader jeg mig at udtale det Haab, at det ærede Medlem vil anvende sin store Indflydelse til at faa det omtalte Organ, et Organ, han sikkert har megen Indflydelse paa, til at anslaa en saadan Tone, at Disciplinen i denne Hær, som vi begge to interessere os for, og som vi begge glæde os til skal tage Kampen op imod Kulturens Tjenster, kan blive saa dygtig, at den kan gøre det saa godt som muligt.

Formanden (Sofus Høgsbro):

Saa vidt jeg kunde følge det ærede Medlems Tale, som det ærede Medlem i den sidste Del noget uden for den foreliggende Sag. Jeg vil derfor bede om, at man ikke gaar videre i dette Spor.

Alberti: Jeg har ikke været i Væbningen og skal saaledes straks erklære, at jeg er ganske usagkyndig paa det foreliggende Omraade. Saa vidt jeg som udenforstaaende kan danne mig en Mening om Sagen, kan jeg imidlertid ikke nægte, at det foreliggende Lovforslag har min fulde Sympati. Jeg tror ganske sikkert, at skulde det komme til Krig, vilde de kjøbenhavnske Forstærkningsfolk eller Væbningen ligesaa hurtigt kunne naa op i Højde med Situationen som Forstærkningsfolkene fra det øvrige Land.

Naar jeg har begæret Ordet, er det i og for sig ikke for at berøre selve Kjøbenhavns Væbning, men fordi jeg havde tænkt mig — og jeg haaber herved ikke at skulle komme i Strid med den højtærede Formands nye trufne Bestemmelse —, at det kunde være tilladt her at omtale et andet gammelt kjøbenhavnsk Korps, der er stiftet ved den samme Lov som Kjøbenhavns Væbning. Jeg vil henlede de ærede Forslagsstilleres og det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, at dette Korps absolut burde ophæves ved samme Lovgivning. Jeg antager, som sagt, at jeg kan berøre denne Sag, da dette Korps omhandles i den samme Lov, nemlig Loven af 28de Maj 1870 om Kjøbenhavns Væbning. Medens vi have hørt af det ærede Medlem, der nu satte sig, at der kan siges en hel Del for Opretholdelsen af Kjøbenhavns Væbning, og Meningerne om dette Korps altsaa kunne være delte, tror jeg, at Meningerne om det andet Korps, som jeg hentyder til, ikke paa nogen Maade kunne være delte. Tværtimod, alle ville være enige med mig i, at dette Korps, som kan have været berettiget og fornuftigt paa den Tid, det blev oprettet, nu, som Forholdene have udviklet sig, kommer ganske ind under det urimeliges, ja maaste ogsaa under det latterliges Kategori. For tilfulde at forklare det høje Ting dette Forhold bliver jeg nødsaget til at trætte det høje Ting med en Fremstilling af min militære Løbebane; imidlertid skal jeg bestræbe mig for at gøre denne sørgelige Historie saa kort som muligt. Da jeg var 22 Aar gammel, kom jeg som de fleste andre unge Mennesker paa Sessjon. Jeg gik derhen med en efter min Mening vel begrundet Mening, om at kunne blive en pæn Livgarde; men jeg blev paa Sessjonen for første Gang i mit Liv underrettet om, at jeg var nærsynet, og blev da udstreven til Militærarbejder. Jeg blev saa stillet over for et Dykkehjul og skyndte mig naturligvis at trætte det højeste Nummer, som jeg i en Fart kunde faa fat paa, og Følgen var, at jeg aldrig blev indkaldt som Militærarbejder. Da der nu var gaaet nogle